

jeg i højeste Grad beklage, om den Bevægelse, der er bleven reist i Anledning af denne Sag, skulde kunne føre til at reise en Storm mellem Landbrug og Demofrati.

Nyholm: Det ærede Medlem, der sidst talte [Uro i Salen], berørte . . .

Formanden (Høgsbrog): Maa jeg bede ærede Medlemmer om at indtage deres Pladser.

Nyholm: Det ærede Medlem, der sidst talte, har gjort gjældende, at Kunstsmørloven har fremkaldt stærke Stemninger her i Landet, jeg vil sige hertil, at i Stedet for at kalde det Stemninger, kunde man gjerne kalde det en stærk Vølgegang, der er naaet til en Høide, som man maa forbauses over. Jo ældre man bliver, desto vanskeligere har man ganske vist ved at blive forbauset, men skjøndt jeg ikke er kommet saa højt henad Livets Wei, kan jeg dog ikke tilbageholde en Bemærkning om, hvor forbauset jeg blev over en Udtalelse, som foreleden fremkom et Sted her i Landet, nemlig i Kallundborg, Peder Baars's Fødeby. Der mødte danste Mænd paa Raadstuen og udtalte Fordringen om, at det maatte blive forbudt den danste Befolkning at spise Kunstsmør. Man tænkte sig, at vi i det Herrens Aar 1888 høre noget Saadant som, at denne Artitel skal proskriberes, høre en saadan Paastand, en saadan Fordring blive fremsat af vorne danste Mænd! Det maa man virkelig i højeste Grad forbauses over. Der er en Mand, som er derude fra samme Egn, Hr. Lawaech fra Refsnæsgaard, der har gjort sig til Talsmand for denne Tante i en Pjece, som er ombelt paa de Herrer's Pladser, og jeg kan sige, at, naar jeg med den høitærede Formands Tilladelse oplæser det sidste Punktum af denne, vil man have faaet saa tydeligt Indtryk som muligt af, hvad der fra denne Side menes. Hr. Lawaech siger: „Danmark er et rent Land, der er ikke Kunstsmør i Danmark, derfor: Al Indførsel, Udførsel, Fabrikation og Handel med Kunstsmør bør forbydes i Danmark.“ Altsaa med rene Ord siges det her, at al Handel og Frembringelse af Kunstsmør skal være forbudt i Danmark, og dermed er der jo i Virkeligheden sagt det Samme som, at al Nydelse og Fortæring af Kunstsmør skal være forbudt her til Lands. Jeg kunde have Lust til at vide, hvor langt de Herrer derude kunne være til Sinds at gaa med Hensyn til Bestyttelse af Smør — en Bestyttelse, der forøvrigt er af meget tvivlsom Betydning — og jeg kunde have Lust til at vide, hvor langt de have tænkt

paa at gaa i deres Forsøgning af de Artikler, hvoraf Kunstsmørret sammensættes, og som altsaa kunne være til Fare for deres Smør. Det er jo Talg og Fedt, og jeg gad vide, om de ville forbyde Kvinder hos de mindre Bemidlede at smelte Talg og Fedt sammen og komme det i Fritabeller eller i anden Mad (Patter). Ja, man kan virkelig ikke vide, hvor langt Folk kunne falde paa at gaa med Hensyn til Bestyttelse, naar man først er kommen ind paa saadanne Planer og vil forbyde, hvad enten det er Fattigfolk, Mindrebemidlede eller Rige at spise det sunde og gode Næringsmiddel, som Kunstsmørret indtil Dato har viist sig at være. Indtil Dato, læg Mærke til det, mine Herrer, er der Ingen, som har kunnet paavise, at Kunstsmørret er farligt for Sundheden. Kunde man det, skulde jeg være den Første til at gaa med til et Forbud mod Kunstsmør. Men det har Ingen kunnet, tværtimod det er af de Lærde paastaet, at Kunstsmørret er en god og sund Næring. Og nu vil man altsaa forbyde den fattige og mindre bemidlede Mand at nyde det Talg og Fedt, som sammenblandet med andre Stoffer udgjør Kunstsmørret, skjønt han som Regel ikke har Raad til at nyde Smør. Det er ham for dyrt, og det er mit Haab, at det vil blive os alle for dyrt. Jeg har set denne samme Mand med nogle Ord nævne Smørret som en Luxusartikel. Jeg gad nu nok vide, hvor langt man vil gaa med at kalde bore Fødemidler for Luxusartikler. Er Smør maaste ikke et godt dansk Nationalnæringsmiddel? Jeg har hørt en æret Folketingsmand for nogen Tid siden sige, at Kaffe er en Luxusartikel, og naar vi nu saaledes efterhaanden fratage den fattige Mand baade Kaffe og Smør — Kjøb har han jo i Regelen ikke Raad til at spise — bliver der tilbage for ham alene Brød til hans Maaltider. (En Stemme: Han kan faae Vand og Brød). Det vil jeg dog ikke sige, endnu vil han dog kunne drikke Æl til sit Brød. Hvis nu disse Folk paa Raadstuen havde ladet sig sætte i Bevægelse af en anden Vølgegang, der er gaaet høit i denne Tid, og s. Ex. vare fremkomne med Fordringen om, at alt Alkohol skulde afstafes i Danmark, naar de havde villet, at al Tilvirkning og Nydelse af Brændevin og Æl skulde være forbudt, og al Vin og Spiritus, saa skulde man have hørt et Rasmæssig over hele Danmark, saa skulde man have hørt, hvorledes det vilde være blevet sagt, at det var et af de voldsomste Indgreb, man kunde gjøre i Folks Frihed; men om dette Indgreb, der her er blevet foreslaet hører man Intet. Jeg vil for Øvrigt sige,